

MIA SHERIDAN

TE-AM ALES PE TINE

O POVESTE DE IUBIRE

Traducere de ADINA PINTEA

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2018

încă bătea, deși aveam impresia că o să mi se sfărâme în piept.
Nu voiam să mai sufăr. Voiam să mi oprească inima ca să pot
zbura la Ceruri și să fiu cu doamna Hollyfield. *Și cu mama.*

I-am spus inimii mele să nu mai bată.

I-am spus să nu mă mai doară.

I-am spus inimii mele că n-am s-o mai *las* să mă doară.

Niciodată.

CAPITOLUL UNU

Hai, vino cu mine. O să te ajut. Se pare că ai nevoie de un prieten.

Racer, Cavalerul Vrăbiilor

CRYSTAL

În zilele noastre

Nu părea să fie de aici. N-aș putea să spun de ce m-am gândit la asta de cum l-am zărit. Dar asta am gândit. Nu din cauza felului în care arăta — mai văzusem pe aici băieți frumoși, îngrijiți și binefăcuți. Dă-le o gură de alcool sau lasă-i să inspire de câteva ori din mentalitatea de haită ce plutește greu în aerul de-aici și or să se poarte ca oricare alți tâmpiți beți, nerăbdători să scape de toți banii și de ultima fărâmbă de decență pe care ar mai avea-o. Și nu părea străin de locul ăsta pentru că ar fi arătat speriat. Văzusem și asta, înainte — priviri aruncate iute în jur, agitate și zăpăcite de împrejurimi. Nu, bărbatul care stătea singur la o masă din fund și care bea, fără grabă, o bere Miller Lite, nu părea speriat, ci mai degrabă curios. Și-a întors încet capul, studiind încăperea în ansamblu, și m-am trezit că, fără să vreau, îi urmăresc privirea, întrebându-mă ce impresie își făcea.

Propria-mi curiozitate m-a nelinistit și m-a tulburat. Nu-mi stătea în fire să-mi pun întrebări despre orice bărbat care intra aici și nu puteam găsi o explicație pentru asta. Am închis ochii, alungându-mi gândurile, lăsând muzica tare să-mi umple capul.

Când numărul meu s-a încheiat, au izbucnit aplauzele și mi-am afișat pe față un zâmbet.

Anthony trecea prin spatele mulțimii, asigurându-se că nimeni nu încerca să se apropie de mine mai mult decât era cazul, trăgându-i deoparte pe cei care o făceau, în timp ce ei vociferau. Cinci minute mai târziu, când m-am întors să plec, mi-am încrucișat privirea cu bărbatul din spatele localului, care încă stătea la aceeași masă, urmărindu-mă. Mi-am îndreptat umerii. Ceva din figura lui mi se părea familiar. Știam că nu-l mai văzusem înainte. Sau îl cunoscusem? Oare de *asta* îmi tot atrăgea atenția?

Odată ce am ajuns în culise, mi-am scos banii din bikini, netezind bancnotele mototolite ca să le pot strânge într-un teanc gros.

— Ai făcut treabă bună, păpușă, zise Cherry, trecând pe lângă mine în drum spre scenă.

— Mersi, i-am răspuns zâmbind, strângând-o ușor de braț în trecere.

Mi-am descuiat dulăpiorul din hol și am îndesat bacșiful în poșetă, înainte să mă duc spre cabina pe care o împărțeam cu alte două fete. În seara asta ele aveau liber, așa că în sfârșit aveam cămăruța aceea înghesuită doar pentru mine. M-am trântit pe scaunul din fața măsuței de machiaj plină de cutiute, tuburi și loțiuni și parfumuri. Cu toată liniștea din cabină, încă îmi mai răsunau în urechi sunetele bărbaților din public care tocmai mă priviseră dansând — chiotele, urletele și fluierăturile care descriau în detalii sordide ce ar fi vrut să-mi facă. Încă mai simteam mirosurile de respirație îmbibată de bere, de colonie ieftină și de transpirație, care mă copleșiseră pe când mă aplecam și mă unduiam spre strigătele masculine și mâinile întinse.

Pentru o clipă, m-am lăsat să-mi imaginez cum, cu o singură mișcare de braț, curățam masa din fața mea, privind cum toate se sparg și se varsă pe podea, amestecându-se într-o murdărie cleioasă, colorată de farduri și parfumată. Scuturând din cap, m-am studiat în oglindă, cuprinsă brusc de dorința să înșfac un prosop și să încep să frec și să șterg stratul gros de machiaj de pe fața mea. *Doamne, ce m-a apucat?* Mi s-a pus un nod în gât și m-am ridicat repede, prea repede, căci scaunul pe care stătusem s-a dat pe spate și s-a prăbușit cu zgomot pe podea.

— Crystal?

M-am întors la vocea lui Anthony și ceea ce era zugrăvit pe chipul meu l-a făcut să se încrunte.

— Ești în regulă, fata mea?

Am dat din cap, smucit.

— Da, da, sunt bine. Doar că mi-e sete.

M-am îndreptat spre dozatorul de apă și am luat un pahar de plastic, l-am umplut și l-am băut repede, înainte să mă uit din nou la Anthony.

— Ce e?

— Ai două solicitări de dans privat.

Mi-am mai umplut o dată paharul și am luat o înghițitură.

— Bine.

— Nu strică niciodată un ban în plus, nu-i așa? m-a întrebat el, zâmbind într-o parte.

— Nu strică, am murmurat.

Anthony a rămas pe loc, cu buzele strânse, cercetându-mă cu seriozitate.

— Le pot spune că nu te simți bine.

Așa e. Nu mă simt bine. M-am săturat. M-am săturat de viața asta. Am clătinat din cap, ca să scap de gândurile dezolante care-mi săgetaseră mintea.

— Nu, lasă-mă puțin și o să ies imediat.

Anthony și-a înclinat capul și-a închis ușa în urma lui. Am tras adânc aer în piept și m-am întors la măsura de toaletă, aplecându-mă și reparând cu un deget machiajul în locurile unde se întinsese. Mi-am îndreptat spatele și mi-am aruncat un zâmbet trufaș în oglindă.

— Să-nceapă spectacolul! am șoptit.

Când am deschis ușa și am ieșit pe hol, am găsit un tip slăbănog, cu păr blond și zbârlit și cu o față lungă, care mă aștepta. A tresărit când m-am apropiat de el și a luat poziție de drepti, iar mărul lui Adam proeminent i-a săltat în sus și în jos. Am simțit cum îmi urcă fiera în gât. I-am zâmbit languros.

— Hei, iepuraș. Ești pregătit pentru mine?

Se apropia ora închiderii când mi-am terminat ultimul dans și m-am întors iarăși la cabină, mișcând gâtul, dintr-o parte în alta, să-mi relaxez mușchii, suspinând deopotrivă de ușurare și de oboseală. Când nu dansam, fie pe scenă, fie în spatele ușilor închise, noi, fetele, serveam băuturile la mese. Lui Rodney, managerul nostru, îi plăcea să ne vadă prin local, îi plăcea să ne aplecăm peste mese când duceam băuturile și să ne atingem în treacăt de bărbații pe care îi serveam, excitându-i și stimulându-i să cheltuiască și mai mulți bani. Să ții piept unui grup respingător de clienți, încurajați în obraznicie de privirile prietenilor, era greșos. Obositor. Pe de altă parte, însă, asta le stârnea *generozitatea* când eram pe scenă, așa că făceam ceea ce trebuia să fac. Nu era nevoie decât să arunc o otheadă subtilă pe la masă și orice idiot avea impresia că următorul meu dans era pentru el.

M-am schimbat repede în uniformă — pantalonași scurți albi, un tricou cu dungi negre și albe care se lega sub sâni și

pantofi roșii cu toc cui — și am deschis ușa ca să mai fac câteva ultime ture pe la mesele din bar. Am tresărit, ca și bărbatul care stătea afară, pe hol, sprijinit de peretele de vizavi. *Ce naiba?* Unde era Anthony? Am aruncat rapid o privire pe hol, nici urmă de Anthony. Bărbatul, același care îmi trezise curiozitatea mai devreme, s-a ridicat în fața mea, trecându-și o mână prin părul șaten, arătând oarecum nesigur.

— N-ar trebui să fii aici, în spate, i-am zis, încrucișându-mi brațele la piept, fără să înțeleg prea bine de ce îmi acopeream sânii la care probabil că se holbase în voie cu doar câteva minute mai devreme.

— Îmi cer scuze. Nu știam care e protocolul.

Mi-am ridicat o sprânceană.

— Protocolul?

A dat puțin din cap.

— Adică, ăă, procedura ca să mă întâlnesc cu tine.

Mi-am lăsat capul într-o parte. Clar, tipul era dus cu pluta.

— *Procedura* e că trebuie să treci pe la Anthony. Negrul acela uriaș? Cu înfățișare dură? Care rupe într-o clipă gâtul celor care se iau de vreuna dintre fete?

Privirea îmi zbură din nou de-a lungul holului.

— Ah. Da, e dincolo, îi desparte pe unii care s-au încăierat.

M-am uitat din nou la el.

— Îm-hmm. Și te-ai gândit să profiți?

Am făcut un pas înapoi, în cabină, gata să mă baricadez înăuntru dacă ar fi încercat ceva.

S-a blocat un moment, înainte să bage mâna în buzunarul de la haină. A scos ceva din buzunar și l-a aruncat spre mine. Din instinct, am întins mâna și l-am prins. Un set de chei. M-am uitat la el, încruntându-mă nedumerită.

— Dacă fac ceva care să te alarmeze, îmi poți scoate ochii cu una din astea.

— Să-ți scot ochii? Mda, dar aş prefera să nu.

— N-o să-ți dau nici un motiv. Nu vreau să-ți fac nimic rău.

Anthony a apărut în capătul holului, scuturându-și brațul, ca și cum și l-ar fi scrântit.

— Alo, nu ai ce căuta aici!

Oh, slavă Domnului!

— Știu. Îmi pare rău. N-am știut regulile.

— Ignoranța nu e o scuză, omule. Trebuie să te zbor de aici.

Ești în regulă, Crys?

Am dat din cap.

— Nu vreau decât zece minute, a zis repede bărbatul, ridicând mâinile cu degetele rășchirate.

Nu eram sigură dacă gestul însemna că era neînarmat sau dacă degetele mâinilor erau o întărire a promisiunii limitei de timp.

— Regret, carnețelul meu de dans lasciv privat e plin în seara asta, iepuraș!

— Nu vreau să dansezi pentru mine. Vreau doar să vorbim.

Aha, era unul dintre *aceaia*. Mai că mi-am dat ochii peste cap. Însă ceva din mine m-a făcut să mă opresc. N-aș fi putut spune ce anume. Arăta bine, fără-ndoială. Frumos, chiar, cu părul ăla des și castaniu, ondulat în dreptul gulerului, și constituția clasic masculină. Dar cunoscusem destui bărbați frumoși la viața mea. Toți cu câte o trăsătură deplorabilă de neignorant. Cu frumoșii nu ajungeai nicăieri, în cele din urmă. Câteodată, era chiar mai bine să nu te încurci deloc. Din experiența mea, ăștia chipeși se credeau darul lui Dumnezeu pentru femei și considerau că era de datoria lor să ferească pe cât mai multe.

Nu, era altceva la mijloc. Ochii lui. În ochii lui era un soi de inocență pe care nu o mai văzusem până atunci. O blândețe cu care în mod cert nu eram obișnuită. Expresia îi era plină de

speranță, dar nu am detectat depravare în privirea lui. Părea... sincer. Poate chiar voia doar să stăm de vorbă.

— E în regulă, Anthony.

Anthony și-a coborât mâna care era să prindă ca-n menghină brațul intrusului și a bătut în retragere.

— Ești sigură?

— Da.

M-am uitat la bărbat.

— Zece minute.

Am ridicat cheile, una ieșită printre degete.

— Și nu mă face să le folosesc. Eu n-aș vrea, dar la o adică o să ieși de aici orb, iepuraș.

— Gabriel, a zis el și un mic zâmbet i-a fulgerat pe față. Numele meu e Gabriel.

Ca pe înger? Nu era de mirare că mă gândisem că nu se potrivea cu locul ăsta.

— Bine.

Am făcut un pas în lături, iar el a intrat în cabină trecând pe lângă mine. I-am făcut un semn lui Anthony și am închis ușa pe jumătate. Știam că Anthony o să stea pe-aproape.

— Ia, zi, iepuraș, ce aduce un băiat drăguț ca tine în acest cuib al desfrâului?

— Gabriel. Și tu ești Crystal?

— Așa mi se spune pe-aici.

M-a privit cu insistență și a fost tulburător. În momentul următor, a dat din cap ca și cum s-ar fi prins de ceva ce mie îmi scăpa.

— Înțeleg.

Când am auzit ce spune și când i-am văzut privirea înțele-gătoare, o mică răbufnire de furie oarbă mi-a ricoșat prin stomac ca o bilă într-un automat de pin-ball. I-am zâmbit sugestiv și am luat loc pe canapeaua aurie, mică și murdară, lăsându-mă pe

spate și-apoi așezându-mă picior peste picior. Mă jucam leneș cu capetele tricoului înnodat între sâni. Am văzut cum îmi urmărea cu atenție fiecare mișcare și cum ochii îi sclipesc puțin, cu o clipă înainte să se uite în altă parte. Aha, iat-o... dorința carnală. Întocmai ca la oricare alt bărbat. *Familiară*. Am inspirat adânc, cuprinsă de un sentiment plăcut, de satisfacție și calm.

— Bun, despre ce vrei să vorbim?

Și-a dres glasul, și-a vârât mâinile în buzunare, plecându-și puțin capul, iar părul i-a căzut pe frunte. Postura lui, felul în care mijea puțin ochii când mă privea, mi-a adus brusc aminte de ceva și mi-am dat seama de unde îl știam. *Băiatul dispărut*. Cele două cuvinte mi-au răsărit în minte de parcă le scrijelise cineva acolo. Numele lui era Gabriel Dalton și dispăruse, când era copil. A fost ditamai știrea națională când reușise să evadeze de la cel care îl răpise și se întorsese acasă. Pe vremea aceea, eu eram doar în prag de adolescență, dar încă mai auzeam și acum despre povestea asta, din când în când. Bineînțeles, chiar la vremea în care Gabriel se întorsese acasă, totul în jurul meu se destrăma — din nou.

Trecuse mult de când îi văzusem fotografia la știri, dar acum știam sigur cine era.

— N-ar fi trebuit să vii într-un loc ca ăsta. Presupun că, dacă te recunoaște careva, vor fi cu toții nerăbdători să-ți facă poze.

A înlemnit pentru o fracțiune de secundă, dar s-a relaxat la loc. S-a așezat pe scaunul de metal din fața mea și s-a uitat la mine cu speranță, așteptând, la fel ca bărbații care așteptau un dans lasciv privat. Totuși... diferit, cumva. Aș fi vrut să pot spune exact de ce părea atât de nepotrivit că el stătea acolo. Poate era faptul că arăta *cuvincios*. Și nu-mi aminteam să mai fi gândit așa despre nimeni care pășise vreodată pe ușa acestui club. A răsuflat fără grabă și și-a trecut o mână prin păr, dându-l la o parte de pe frunte.

— Presupun că e bine că m-ai recunoscut. S-ar putea să facă treaba mai ușoară.

Părea să vorbească mai mult cu el însuși, așa că nu am răspuns. S-a uitat drept în ochii mei.

— Ar fi trebuit probabil să mă gândesc mai bine înainte, în loc să apar din senin.

Și-a frecat palmele de coapse, ca și cum îi transpiraseră mâinile.

— Ai de gând să spui ce vrei sau trebuie să ghicesc eu?

A clătinat energic din cap.

— Nu, nu, îmi pare rău. Nu vreau să-ți irosesc timpul.

A făcut o altă pauză.

— Știi, Crys...

Și-a dres glasul.

— Chestia e că, din cauza trecutului meu, despre care se pare că știi ceva, mie... hm, îmi este greu să suport... apropierea.

În obraji i se iviră două pete roz. *Roșise?* Doamne, nici măcar nu știam că bărbații *puteau* să roșească. De parcă ar fi contat ce credeam eu despre el. Am simțit o undă prietenoasă, de duioșie, ceva ce habar n-aveam cum să definesc.

— Apropierea? m-am încruntat, stânjenită de blândețea din tonul meu.

A strâns din buze și obraji i s-au colorat mai intens.

— Îmi este greu să mă apropiu fizic de alte persoane. Mai bine zis, găsesc asta, emoțional, deranjant. Uh...

A răs încetișor, jenat.

— Doamne, în mintea mea nu părea atât de deplorabilă.

Și-a ațintit privirea undeva în spatele meu.

— Sau poate că da. Numai că mi se pare mai jalnică acum, spusă cu voce tare.

— Și, mai exact, ce pot să fac eu pentru tine, iepuraș?